

[Christmas Møller.]

nærstaaende Presse har stillet sig i den sidste Tid til det vigtigste udenrigspolitiske Spørgsmaal, der maaske er for Danmark.

Angaaende dette, Danmarks Forhold til fremmede Lande og da først og fremmest til Tyskland, tror jeg, det vil være nødvendigt og rigtigt, at det under denne Finanslovbehandling siges, at hvorledes end det enkelte Partis, det enkelte Regeringsmedlems eller den enkelte Politikers Stilling er til det Styre, der er i Tyskland, hvilken Sympati eller Antipati man end maatte have over for dette, vil det ikke kunne bestrides, at den Stilling, som saa godt som hele den danske Presse fortsat indtager over for Danmarks sydlige Nabo, er af en Karakter, som ikke har noget som helst med forstandig Udenrigspolitik og Forstandighed i det hele taget at gøre.

Lige saa lidt som vi over for andre Lande bør blande os i, om selve den indenrigspolitiske Udvikling i dem er tiltalende for os eller ikke, lige saa lidt vil man efter min Opfattelse kunne bestride, at navnlig efter 1920 og Grænsedragningen dengang er Danmarks Forhold til Tyskland et saa vigtigt og stort Spørgsmaal, ogsaa i økonomisk Henseende — ja, det kan maaske i den kommende Tid handelspolitisk blive det mere og mere —, at det stærkt og tydeligt maa siges, at det maa være Regeringens Opgave at holde sin egen Presse i Aye, at det maa være Opgaven at drage Omsorg for, at der ikke udføres skadelige Handlinger paa dette Omraade.

Vi har sikkert alle med Tilfredshed lagt Mærke til, at det nordiske Spørgsmaal, som, saaledes som det nu engang har formet sig i, man kan vel sige, det sidste Aarhundrede, har været et overordentlig vanskeligt og svært Spørgsmaal, hvor man har svinget fra at være oppe paa de højeste Tinder til den dybeste Pessimisme, at dette nordiske Spørgsmaal atter er ved at komme ind i et Leje, hvor det ikke blot hviler paa den naturlige Sympati, som de tre nordiske Landes Folk maa have for hinanden, men som Verden nu engang økonomisk udvikler sig, kan vi for vort Vedkommende ikke se anderledes paa det, end at det vil være overmaade formaalstjenligt, at man søger at etablere et saa snævert økonomisk Samarbejde mellem de tre Lande som overhovedet muligt.

Enhver, der ser saaledes paa det, kan kun med Sympati se paa Udviklingen i de sidste Maaneder og det sidste halve Aar, ogsaa se med Sympati paa, at Regeringsledelserne, hvad enten det er Stats- eller

Udenrigsministrene, søger at etablere Samtaler, Forhandlinger, angaaende hele dette Forhold. Men man kan heller ikke være i Tvivl om, at det vilde være overmaade formaalstjenligt, om dette Samvirke, Samtale, Forhandling mellem de nordiske Lande udvidedes fra at omfatte Regeringscheferne og Rigernes Udenrigsministre til ogsaa at omfatte de Parlater og Repræsentanter for disse, paa hvilke jo i Virkeligheden alt Lovgivningsarbejde i Landene hviler.

Den højtærede Regering sagde i sin Programtale intet om det militære Spørgsmaal. Den højtærede Regering kan jo ikke være blind for, at den Forsvarsordning, som blev truffet i 1932, langtfra er tilfredsstillende, og at de ændrede Forhold gør den endnu mere utilfredsstillende, end den var i 1932. Den maa heller ikke være blind for, at den Henvendelse, som mellem 20 000 og 30 000 Sønderjyder har rettet til Regering og Rigsdag og til hele det danske Folk, bør være en Henvendelse, som der bør lægges afgørende og alvorlig Vægt paa. Man har ogsaa Lov til at sige til den højtærede Statsminister, at man i hvert Fald overgangsmæssigt havde Indtryk af, at den højtærede Statsminister, som jo tillige er Forsvarsminister, havde stor Tillid til og lagde afgørende Vægt paa, hvad den øverste militære Sagkundskab her i Landet sagde. Vi for vort Vedkommende gør det i Dag, saaledes som vi altid har gjort det.

Her bør det da ogsaa nævnes, at der fra denne øverste militære Sagkundskab gennem de sidste Maaneder Gang paa Gang har lydt Udtalelser, gaaende ud paa, at det Værn, som skabtes i 1932, det Grænseværn, det Kystforsvar og navnlig det Luftforsvar, som skabtes da, var utilfredsstillende. Jeg tror derfor, det vil være i Overensstemmelse med hele den Maade, hvorpaa ogsaa Regeringen selv har taget paa dette Spørgsmaal — i hvert Fald ved enkelte andre Lejligheder —, om den her ved Finanslovens første Behandling over for det høje Folketing gav Udtryk for, at Regeringen var klar over, at der paa dette Omraade var en lang Række Forhold at ændre og meget at forbedre.

Det vigtige udenrigspolitiske Spørgsmaal om Danmarks Handelspolitik og hele den Maade, paa hvilken vi skal føre den, vil jeg gerne vente med at udtale mig om, til jeg kommer ind paa den økonomiske og erhvervsøkonomiske Situation her i Landet. Jeg vender mig derefter til det andet Spørgsmaal, som i særlig Grad er blevet fremhævet baade af tidligere Talere og af den højtærede Statsminister i Aabningstalen; thi